

Az is főleg ilyen telefonbeszélgetés,
személyesen általában
csak zsörtölődésáriák, a panasz recitativói.
Egyszer kiszámoltam
a még egymás társaságában eltölthető időt:
hónapjaink vannak hátra.
El kellett volna mennem, gyorsan hajtat mosni
– anyám leül egy padon, megvár, őt érdekli –,
nem pedig ezt irkálni itt,
vagy ha már mégis, akkor legalább
egyes szám második személyben, neked,
anyám.

Takács Boglárka

Testamentum

De ki vesz magához
egy marék földet, hogy felnevelje,
és ki hallgatja el, hogy van a föld alatt,
aki csak azt remélte, ott is létezik halál,
ki veszi fel, amit az Isten elejtett,
ki veszi a bátorságot, hogy ő
majd nem ejti el, ki hordja ki másnak a bűnét
és ki szüli meg, ki teszi tisztába,
ki ad neki ruhát, ki eteti és ki itatja meg,
ki fogja kézen a bizonytalanságot,
és ki kíséri hazáig a bűn örököseit,
ki gyógyítja be azokat a sebeket,
amiket a felhőszakadás az égen ejt,
és ki mondja ki, hogy van az ég alatt,
akit a teremtés eleve száműzött,
ki vállalja, ha kell, hogy kövekként
a háta mögé hajtja az egészséget, ki marad
akkor is, ha mint tetemek, hevernek
az idők végéig mozdulatlanul,
és ki teszi fel a következő kérdést?

Séma

Szabad akartál lenni, kénytelen,
az éjjelekre hagytad magad,
hogy vakító neonfények között
kóborolj, szoktasd szemed a túlélés
viszonyaihoz, és amikor felnőttként
egy valószínűtlenül tiszta nappalon
összetalálkoztok, magadra se ismerj.

Mit mondhat még neked az élet?
Szavába vágsz, zavartan magázod.
Hunyorogva visszategez.
Vaktában int, nem nyújtotok kezét.

Akár egy rossz álomból, verejtékben
riadva menekülsz vissza oda, ahol
az események, mondatok, mint
villanykapcsolók világítják ki benned
álmatlan gyerekkorod helyiségeit,
és szabadban járva is a jól ismert
szemfényvesztésed falaiba botlasz.

Végül mindig kialszanak a fények
azelőtt, hogy magadra ébrednél.

Szégyentelen

„Mert nincsen közöttük egy is,
aki magát erre méltónak ítéli!”
[F. M. Dosztojevszkij]

Azt hitte, belehal, amikor először
adta fel. Aztán megszokta ezt is.
Kavicsként nyelte egymásra kudarcait,
próbálta örökre eltemetni magába,
eltitkolni, ami soha nem volt igaz.
Míg egészen hideg nem lett, mint a kő,
és többé nem érezte otthon magát,
csak a bűn testmelegében.
De minden megkövült korttyal egyre

súlyosabban húzta mélybe a süllyedés,
 hiába kapálózott, erőlködött,
 pusztítani volt már csak tagjaiban erő, azt,
 ami valaha az emberek világához kötötte.
 Pedig ember lehetett akkor is, amikor
 már nem lüktetett belőle, csak a szer,
 és nem tűnt többnek egy kupac
 pulzáló törmeléknél. Bár fogai között ott
 csikorogtak a kényszer száraz szemcséi,
 annyi nyála akkor is maradt,
 hogy mindennap szembe köpje magát.

Pál Sándor Attila

Never Forget

Valaha a rapszövegek visszatérő panelje volt,
 függetlenül attól, hogy amcsi gengszterek,
 vagy magyar panelcsávók nyomták,
 hogy én, én, én,
 én nem felejtettem el, honnan jöttem,
 és soha nem is fogom, persze, evidensen,
 de arra nem gondoltak ezek a kemény MC-k,
 hogy azért vannak pillanatok,
 amikor az ember mégiscsak elfelejti, honnan jött,
 elengedi magát, magabiztos lesz,
 bizonyos időre, percekre, esetleg órákra,
 ne adj' Isten, napokra,
 a hetekre, hónapokra, évekre talán túlzás,
 de elfelejti, honnan jött,
 és minden bejáratottnak, olajozottnak, szépnek és jónak tűnik.

Ezek a csávók és gangszták nem tudták,
 hogy mindannyiunkban van egy beépített védelmi rendszer,
 riasztó, nyelvi mechanizmus,
 ami ilyenkor haladéktalanul bekapcsol,
 pontosabban lekapcsol,
 nehogy túlfeszültség keletkezzen,
 nehogy túlzott elbizakodottságunk hübrisszé,
 azaz göggé váljék, és megsértsük az isteneket.

A tudatalattiban van egy biztosíték,
 ami lebassza ezt a bizonyos elektromos szekrényt.